

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Først et par bemærkninger til hr. Frank Bøgh:

Det er ikke, fordi jeg vil gøre det til en litterær diskussion, men en Erasmus Montanus-logik er jo ikke så ringe endda. Hvis det var Per Degnglogikken, var det vel værre.

Jeg bryder mig ikke så meget om den beskrivelse, hr. Frank Bøgh gav af den danske position og den danske politik og forhandlingsindsats på dette område. Det er, som om der er en tendens til, at der bider sig en stereotyp, forhåndsafgjort opfattelse fast om, hvad det er, Danmark mener om denne sag. Så kan vi i øvrigt fra regeringens side officielt og under forhandlingerne osv. sige og gøre, hvad vi vil, men det har man på forhånd mere eller mindre vedtaget ikke at lade sig distrahere af. Det er lidt sådan, jeg oplever denne debat, og derfor er der her grund til at sige – hvis det skulle have nogen interesse – at da jeg på regeringens vegne i Danmarks officielle indlæg på mødet i Wien fremlagde vores politik, blev jeg afbrudt af forsamlingens bifald, ikke mindst fra NGO-hjørnet i mødesalen, da jeg omtalte vores standpunkt med hensyn til et totalforbud.

Når man beskriver det, som om det ikke er noget, Danmark på noget tidspunkt har markeret, osv., vil jeg i hvert fald gerne have det bogført i denne debat.

Så har jeg nogle bemærkninger til fru Agnete Laustsen, som opfordrer os til at bruge flere penge til støtte for indsatsen imod minerne i udviklingslandene og til at gå ind i et mere målrettet samarbejde med andre industrilande for at udvikle teknologien på området:

Lad mig først sige om de tal for, hvor mange der dræbes af disse miner, som mange har anført, at det er meget usikre tal. Tallet for, hvor mange der lemlæstes, er formentlig nogenlunde rigtigt, men det er uhyggelige er, at det jo kun er dem, der registreres ved, at de bliver indbragt til et hospital og dør dér. Men med hensyn til præcise oplysninger om levende og døde i landsbyerne, som vi jo ved ikke er tilgængelige ret mange steder i ret mange lande, er realiteten, at der kan dø mange flere mennesker af disse miner i fjerntliggende landsbyer i verden, end vi har viden om. Jeg vil derfor advare lidt imod, at man på den måde gør det op, at det er så og så mange.

Så til tallene for danske bidrag:

Fru Laustsen nævnte de 5 mio. kr., vi i sommer bevilgede til FN's frivillige minerydnings-

fond, men vi har faktisk siden 1992 ydet over 20 mio. kr. til minerydningsprojekter i Afghanistan, Cambodja og Irak, og i år vil der blive ydet støtte til rydning i Cambodja ud over dette beløb, og der er også et beløb på 5 mio. kr. undervejs til indsatsen i Afghanistan.

Vi bruger også penge – måske ikke direkte på minerydning, men til rehabilitering af mineofre – inden for det landeprogram, vi har i gang i Mozambique, og i overgangsbistanden til Cambodja og Angola vil der blive givet støtte både til minerydning og til ofre for minerne.

Mange af de penge, vi bruger på minerydning, kanaliseres gennem danske NGO'er, og det er her især Dansk Røde Kors og Folkekirkens Nødhjælp samt et projekt i det nordlige Irak, som forestås af Den Danske Komité for Kurdernes Menneskerettigheder. Vi er nu også på plads med organiseringen af det internationale humanitære beredskab, hvor vi kan finansiere udsendelsen af danske eksperter fra forsvaret som instruktører i minerydning. Med den teknik, der eksisterer, er den mest omkostningsrigtige måde at gøre noget ved tingene på nok at uddanne folk til dette lokale.

Vi har netop fået en interessant henvendelse fra Folkekirkens Nødhjælp, som ønsker finansiering og støtte fra Udenrigsministeriet til et instruktionsprojekt i Angola, hvor man vil bruge eksperter fra Afghanistan. Det er den slags aktiviteter med mere spredningsvirkning og dynamik, vi meget gerne vil stimulere.

Med hensyn til nye metoder for mineidentifikation har der allerede været omtalt et projekt, hvor Centeret for Avanceret Teknologi og et dansk firma er i gang med nogle forstudier. Det har vi støttet fra Udenrigsministeriets side, og vi håber, at Erhvervsfremmestyrelsen også vil deltage og finansiere et såkaldt feasibility-studium, som kan bringe større afklaring med hensyn til dette projekt.

Hvis det fører frem til den vurdering, at der er teknisk baggrund for og økonomisk holdbarhed i den idé og det produkt, der er kernen i projektet, vil Danida jo kunne finansiere køb og være med til at organisere fordelingen og anvendelsen af dette udstyr i udviklingslandene, og derfor støtter vi denne aktivitet.

På det foreliggende grundlag er det for tidligt nu at sige noget klart om, hvorvidt dette studium kan føre til en egentlig industrialisering som sådan. Det vil involvere ganske store beløb, og der vil for så vidt være tale om en almindelig, risikovillig teknisk-kommerciel investering;